

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **E.B.** nar. ..., státní příslušnost Turecká republika, t.č. P., D. 95, zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem AK PPS advokáti s.r.o., se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2016, čj. OAM-735/ZA-ZA04-ZA17-2015

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojil včasnou žalobou proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana, s odkazem na nesplnění podmínek ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žalobě namítal porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a v ust. §§ 2, 3, 50, 52 a 68, když žalovaný nezjistil dostatečně stav jeho věci, nepřihlížel pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a provedl rovněž nedostatečné odůvodnění svých závěrů. V doplnění žaloby ze dne 20. 1. 2017 pak žalobce namítal, že o mezinárodní ochranu žádal z důvodu svých obav o vlastní bezpečí v Turecké republice, byl obtěžován ze strany PKK. Pracoval jako lesní hlídač, při své práci chytil tři členy této

source not found.

organizace, tyto předal následně vojenské policii a ze strachu pak musel opustit své zaměstnání a přestěhovat se do Mesinu. Našli ho i tam a vyhrožovali mu, proto věc řešil odjezdem ze země. Vrátit se nemůže, domnívá se, že mu hrozí smrt od příslušníků PKK. Po jeho návratu z vojny za ním přišli a vyhrožovali mu, po jeho odjezdu mu rodiče sdělili, že tito lidé přišli ještě třikrát. Odkazuje na pojem pronásledování, upravený § 2 zákona o azylu, § 12 písm. b) tohoto zákona a § 3 správního řádu, pojednávajícím o postupu správního orgánu, který zjišťuje stav věci tak, aby o něm nemohly být důvodné pochybnosti, a namítá, že takto žalovaný v jeho věci nepostupoval. Výhrůžky teroristické organizace je nutné považovat za vážnější problém než výhrůžky soukromých osob, samotné konstatování žalovaného, že turecké bezpečnostní složky vůči této organizaci razantně postupují, prakticky znamená, že tato není v Turecku potlačena a je nadále funkční. Žalobce v žalobě odkazuje na tři podklady webových stránek, které pojednávají o nevybíravých metodách PKK, včetně atentátů výbušninami. Z podkladů lze vyvodit, že státní orgány země nejsou schopny zajistit žalobci ochranu, žalobce s ohledem na svůj příběh náleží k určité sociální skupině obyvatel, a to těch, kteří jsou odpůrci této teroristické organizace, žalobce navíc proti ní aktivně vystoupil, když její členy předal policii. Je přesvědčen, že splňuje podmínky § 12 písm. b) zákona o azylu, ale i § 14a. Teroristická organizace působí na celém území Turecka, proti svým odpůrcům využívá nevybíravé metody, včetně atentátů výbušninami a státní orgány žalobci nedokážou pomoci. Je navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 24. 2. 2017 plyne, že správní orgán považuje žalobu za nedůvodnou, odkazuje na vydané rozhodnutí, v němž se na str. 4 a 7 – 8 s námitkami žalobce vypořádal. Žalobce neuvádí, které konkrétní důkazy si měl žalovaný pořídit pro potvrzení věrohodnosti žalobcova tvrzení, žádné takové důkazy pak žalobce ani sám nepředložil. Žalovaný proto odkazuje na dosavadní judikaturu, z níž plyne, že povinnost tvrzení má žalobce sám, tato má zásadní význam a žadatel jí utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalovaný provedl s žalobcem pohovor, předestřel mu zásadní rozdíly v jeho výpovědích a umožnil mu, aby se k těmto vyjádřil. Žalobce však jednou řekl, že je pravdou, co sděloval dříve, poté zase, že je pravda to, co uvádí nyní. K seznámení s podklady se žalobce nedostavil, jeho pobyt byl šetřen na adrese, kterou sdělil jako adresu pobytu. K žalobním námitkám o nebezpečnosti PKK odkazuje žalovaný na vydané rozhodnutí ve věci, v němž se s důvody neudělení azylu v těchto souvislostech řádně vypořádal, zejména též vysvětlil, že v první řadě bylo třeba obrátit se s žádostí o pomoc k příslušným státním orgánům země původu, neboť z jeho výpovědi nelze dovodit, že by mu byla odmítnuta. PKK je považována za teroristickou organizaci nejen na území Turecka, kde proti ní turecké bezpečnostní složky razantně vystupují – zde žalovaný s odkazem na žalobcem nabídnutý článek –

http://www.lidovky.cz/dalsi-atentat-v-turecku-pri-utoku-na-policii-zemreli-tri-lide-30-zranenych-1q6-/zpravy-svet.aspx?c=A160608_121626_In_zahranici_msl – uvádí, že „Úřady připsaly PKK i dnešní útok, přestože se k odpovědnosti za něj nikdo nepřihlásil. Premiér Binali Yildirim slíbil tvrdé represe vůči osobám odpovědným za atentát. Prezident Recep Tayyip Erdogan prohlásil, že atentát jen zvýšil turecké odhodlání bojovat s povstalcí. Turecko podle Erdoganova prohlášení bojuje s povstalcí nejen doma, ale i v zahraničí“. Žalovaným zjištěné údaje jsou tedy správné, popsání situace se však jakkoli nedotýká žalobce, tento dle svých slov o

source not found.

žádnou pomoc státní orgány nepožádal. Z žaloby pak žalovaný nezjistil, jaká konkrétní vážná újma by měla žalobci hrozit v případě návratu a není vysvětleno, proč by neměl možnost využít ochrany státu. Námitky jsou tak pouze v rovině neurčitých tvrzení a obecného nesouhlasu s rozhodnutím správního orgánu, odůvodnění neudělení doplňkové ochrany naopak žalovaný považuje na str. 7 – 8 ve věci vydaného rozhodnutí za úplné a podrobné. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 37/2003 jasně vysvětlil, že udělení azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na zdejší území a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Žalobce požádal o ustanovení tlumočnicka kurdského jazyka, jeho požadavku soud vyhověl, při jednání dne 11. 9. 2017 však žalobce uvedl, že mu dobře nerozumí a soud proto odročil **jednání na den 20. 11. 2017**, kdy byl jednání přítomen tlumočnick tureckého jazyka. Při jednání soudu pak žalobce uvedl, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je obava a strach z pronásledování a ublížení na zdraví ze strany PKK, žalobce zasáhl proti jejím lidem a obává se o život. Bylo mu vyhrožováno. Z uvedených důvodů navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí, na náhradu nákladů řízení žádá úhradu nákladů právního zastoupení. Pověřená pracovnice žalovaného váže i nadále neudělení azylu ke skutečnosti, že žalobce se vůbec neobrátil na státní orgány své země původu o případnou pomoc, rozhodnutí shledává souladným se zákonem a navrhuje zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení žalovaný neúčtuje.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobce podal svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 31. 8. 2015, uvedl, že je státním občanem Turecka, kurdské národnosti, rozvedený, jeho rodiče a sestry žijí v Turecku. Žalobce žije od r. 2007 v České republice, je islámského vyznání, pas mu vzala kdysi mafie. Nikdy nebyl politicky organizován, má nedokončené základní vzdělání. Pracoval jako prodavač kebabu. Z Turecka odjel, protože byl obtěžován stranou PKK, dělal lesního hlídače, chytil asi tři členy PKK, které předal vojenské policii. Pak ale musel ze strachu toto zaměstnání opustit, to se stalo ještě před válkou, a když se vrátil, byl napadán a bylo mu vyhrožováno, musel se přestěhovat do Mersinu. Našli je ale i tam. Vízum do ČR mu vyřídil strýc, přicestoval letecky. Do vlasti se vrátit nemůže, hrozí mu tam smrt od PKK. V ČR by chtěl zůstat a podnikat, mít turecké občerstvení. Jeho zdravotní stav je dobrý. Týž den pak v rámci pohovoru žalobce uvedl, že se bojí, že bude vrácen do Turecka, svůj příběh o setkání s PKK popsal tak, že měl noční službu, procházel lesem a slyšel nějaké zvuky. Zjistil, že tam jsou osoby, které tam nemají co dělat, byl ozbrojen a tak je svázal a zajistil. Telefonoval s policií, těm pak tyto lidi předal. Asi po dvou týdnech pak podal výpověď, měl strach z toho, co by mohlo nastat. Rodina se přestěhovala do Mersinu a on nastoupil na válku, když se z války vrátil, přišli za ním v Mersinu a vyhrožovali, proto se rozhodl odjet. Sám se s nimi setkal jen jednou, když odjel, přišli do rodiny ještě třikrát. Osobně je ale nikdy neviděl, přišli, když byl u sousedů, mluvila s nimi rodina. Žalobci bylo sděleno, že toto lžil jinak a uvedl, že si to již nepamatuje, ale trvá na tom dřívějším. Nezatkl ty lidi najednou, ale postupně, trvá na tom, co řekl dnes. Na policii se neobrátil a k dotazu, proč, když stát s PKK bojuje, uvedl, že neví, ale asi by zapsali jen protokol, neví, jak by to dopadlo. K předvolání žalovaného – seznámení s podklady, se žalobce nedostavil, ze spisu plyne nemožnost doručení obsílky.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Krajský soud přezkoumal správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2016, i správního řízení, které mu předcházelo. Z rozhodnutí správního orgánu plyne mj., že žalobce žádal o mezinárodní ochranu již v r. 2007 a 2014, žalovaný tedy konfrontoval jeho současné a dřívější sdělení o důvodech žádosti o azyl. Poté uvádí, že ve výpovědích žalobce jsou značné faktické rozpory, když při pohovoru dne 8. 1. 2008 žalobce uváděl mnohočetná setkání s příslušníky PKK, uváděl, že byl nucen i k nákupu jídla pro její členy a byl jimi často vyhledáván. V rámci pohovoru dne 31. 8. 2015 nevysvětlil již dříve uváděné rozpory a navíc uvedl, že se s příslušníky PKK setkal pouze jednou při své práci lesního hlídače a další výhrůžky prošly přes jeho rodinu. Na str. 4 rozhodnutí žalovaný tyto skutečnosti vylíčil, uvedl, že žalobce rozpory ve svých výpovědích rozumně neodstranil, navíc nevysvětlil řádně, proč on či jeho rodina v případě výhrůžek nepožádala o pomoc bezpečnostní složky země. V této souvislosti pak správní orgán odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 11. 3. 2004, čj. Azs 8/2003. K dalším podmínkám naplněných obav z azylově relevantního pronásledování pak žalovaný citoval z rozhodnutí NSS ze dne 8. 12. 2005, čj. 7 Azs 276/2004, kdy k pojmu odůvodněného strachu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu by měl soud přezkoumávat, zda byla uplatněna zásada materiální pravdy, ukládající zjištění přesného a úplného skutečného stavu věci a též se vyjadřuje k úloze svrchovanosti státní moci. Krajský soud konstatuje, že ač nařídil k žádosti žalobce ústní projednání žaloby, žalobce sám při jednání soudu pouze uvedl, že v jeho věci bylo řečeno vše a že nemá, co by doplnil. K žalovaným namítaným rozporům ve svých dřívějších vylíčeních problémů, které ho vedly k vycestování ze země původu, tedy nesdělil nic. Soudu pak nezbylo, než konstatovat, že pokud v průběhu svého již delší dobu trvajících pobytu na území České republiky, žalobce řádně a přehledným způsobem nebyl schopen popsat jednoznačně důvody, které ho vedly k opuštění země původu, a naopak tyto popisoval rozporuplným způsobem, nelze jinak, než hodnotit jeho výpovědi jako nedůvěryhodné. Soud je přesvědčen, že i přes dobu několika roků, informace o tom, že se s příslušníky PKK setkával opakovaně a poskytoval jim i nějaké služby, nebo že se s nimi setkal prakticky jen jednou, je natolik rozporuplná, že nemůže být vysvětlena tím, že by se snad žalobce spletl, či si takto rozhodné situace prostě nepamatoval. Jeho informace jsou tak zcela nevěrohodné a krajský soud tak žalobcovým námitkám nemohl vyhovět. Podklady, které měl žalovaný ve věci žalobce k dispozici (jejich výčet viz str. 6 rozhodnutí), pak nemohly žalovaného vést k jinému závěru, než že žalobce nesplňuje ani podmínky ust. § 12, a to jak pod písm. a), tak ale i b) zákona o azylu, neboť správní orgán správně váže u namítaného písm. b) jejich naplnění k využití možnosti žádat o ochranu bezpečnostní orgány státu, který proti PKK skutečně v minulých letech razantně postupoval a v tomto smyslu pak ani podmínky § 14a) zákona o azylu. Žalobce nepopsal své důvody pro opuštění země původu věrohodně, v takovém případě nesplnil podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ani v souvislosti s namítanými obavami o život a zdraví ve smyslu § 12 písm. b), ale ani ve smyslu obav z případného návratu ve smyslu ust. § 14a). Žalobce nesplňuje podmínky § 13 či § 14b) zákona o azylu a nežádal ani o azyl humanitárního charakteru ve smyslu § 14 zákona o azylu, konečně, není ani věkově starý, ani těžce nemocný a správní orgán ve své úvaze o neexistenci důvodů, hodných zvláštního zřetele, nepochybil.

K žalobcem namítané problematické situaci v zemi původu v souvislosti s útoky PKK soud uvádí, že je obecně známo, že tato organizace byla a je

source not found.

považována za teroristickou, Turecká republika proti ní postupuje razantně, zejména pak na východě a jihovýchodě území již dlouhodobě postihuje její činnost. Jak však výstižně uvedl žalovaný (viz výše), jedná se o obecně známé skutečnosti, které prakticky s osobním případem žalobce nesouvisí, pokud by měl opravdu v zemi původu jím popsané problémy, měl možnost obrátit se na bezpečnostní orgány země původu a žádat o pomoc při řešení své osobní situace. Toto neučinil, ani seriózně neuvedl důvody, pro které se tak nestalo. Jeho výpověď proto soud hodnotí toliko jako účelovou, žádost o udělení mezinárodní ochrany jako podanou zejména z důvodu legalizace zdejšího pobytu. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu však již dlouhodobě řeší tento problém jako zcela azylově nerelevantní situace a ve svých rozhodnutích NSS opakovaně připomíná vážnost institutu azylu pro situace, kdy je žadatel prokazatelně pronásledován z azylově relevantních důvodů, či mu z těchto důvodů hrozí vážná újma v případě návratu do vlasti. Po projednání a přezkoumání věci však musel krajský soud konstatovat, že žádost žalobce azylově relevantní podklad neměla, proto soud přistoupil k zamítnutí jeho žaloby jako nedůvodné, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, náklady jeho právního zastoupení byly řešeny samostatným usnesením. Ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hrade Králové 23. listopad 2017

JUDr. Jana Kábrtová v. r.

pokračování
source not found.

7

Error! Reference
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
R. V.